

VANNIJVEL, Frans (Kester 24 oktober 1893 – Halle 20 april 1980).

Behaalde in 1912 het diploma van onderwijzer aan de normaalschool van Bonne Espérance in Binche. In 1914 trok Vannijvel als vrijwilliger naar het front, waar hij brancardier werd. Daar begon hij poëzie te schrijven onder de schuilnaam van Brankar. Hij sloot zich aan bij de **Frontbeweging**, maar werd zonder vorm van proces naar het Péloton spécial forestier aan de Orne verbannen, waar hij twee jaar verbleef (**Houthakker**). Na de oorlog trad hij toe tot de **Verbond der Vlaamse Oud-strijders** (vos) en bleef heel zijn leven actief in deze beweging. Hij was bevriend met Staf de Clercq en werd lid van het **Vlaamsch Nationaal Verbond** (VNV). In Kester werd hij onderwijzer, en later schoolhoofd.

In 1942 hielp Vannijvel de begrafenisplechtigheid van De Clercq in Kester organiseren. Na de oorlog werd hij wegens **collaboratie** tot vijftien jaar gevangenisstraf veroordeeld, waarvan hij er vijf uitzat. In de interneringscentra gaf hij taallessen. Hij bleef gedichten schrijven, waarvan slechts een gedeelte verscheen onder de titel *100 Verzekens uit het Staatspensionaat*. Ten slotte werd hij ook lid van **Broederband**.

WERKEN: *100 Verzekens uit het Staatspensionaat*. Eerste deel, 1978.

LITERATUUR: 'In memoriam Frans Vannijvel', in Wij

(24 april 1980); – P. Borremans, ‘Frans Vannijvel (1893-1980)’, in *Het Oude Land van Edingen en Omliggende*, jg. 8, nr. 4 (1980), p. 278-279; – E.A. Ots, ‘De Vlaamsnationale poëzie van wijlen Frans Vannijvel’, in Karel Buls, 1984.

ILLUSTRATIE(S), zie: Houthakkers.

FRANK SEBERECHTS